

Kapitola č. 2: Informace

„Tak si to znovu shrneme,“ začala Lara, když se posadila na pohovku v obýváku vedle Kurtise. „Před pár týdny jsi říkal, že medailonů bylo v historii Řádu asi šest-“

„Ve skutečnosti,“ skočil jí do řeči, „jich bylo osm, otec to tady uvádí,“ ukázal na deník. „Jenže to je počet pravých medailonů, obřadní kopie na zvrácení účinku se tam neuvádí. Dohromady jich máme tedy šestnáct, z čehož dva jsou už v háji.“

„Přesně tak. Dál tedy, taky jsi říkal, že každý z nich má vzadu na sobě mapu místa, kde se dá použít, nebo spíš, odkud pochází. Ale je tady problém, že se evidentně každý medailon dá použít ve všech chrámech – v Praze to přece byly medailony z-“

„Turecka.“ doplnil ji.

Zpražila ho pohledem. „Přestaneš mi skákat do řeči?“

Zasmál se a ona se pokusila ignorovat, že jí objal kolem pasu. Když ale viděla jeho úšklebek, který na ni doslova křičel jen-si-předstírej-co-chceš-protože-já-znám-pravdu, vykašlala se na přetvařování, přisedla si blíž a opřela se mu o rameno – koneckonců, Zip byl dole a Winstona by slyšela. Vzdychna a pokračovala. „To znamená, že ty medailony, co využila Gherea, měly mít na zadní straně nějakou rytinu, co by ukázala cestu ke chrámu v Turecku, vzhledem k tomu, že odtamtud' pocházely. Ale podle Zipa ukazovaly na podzemí Prahy. Což se podle mne dá vysvětlit jen tak, že medailon nějak musí měnit tu mapu, aby odkazovala na nejbližší chrám.“

„Sice to zní docela logicky, ale nevysvětluje to, proč medailony, které Karel musel nejspíš vzít někde z oblasti toho dalšího chrámu, ho dohnaly až do Prahy.“

Na chvíli se zamyslela. „No, na to by bylo pár vysvětlení. Říkal jsi, že je Řád chránil. Takže buď,“ začala listovat deníkem, „...ten, co patří Turecku, ochraňovala Joanne, která se podle tvého otce účastnila války v téhle oblasti, nebo, což je ještě pravděpodobnější, ho někde odkoupil Myers a Karel ho našel až u něj. A zdá se, že chrám v Praze je nejzápadněji položený. Z Londýna musel odkazovat medailon jen na něj.“

„Jo, tak to by se dalo pochopit.“

„Spíš mi dělá starosti něco jiného,“ zamračila se a zavřela knížečku. „Anne říkala...v archivech, vždyť víš...že se zápisy zmiňovaly jen o Gheree. Jenže tady přebývají dva medailony. Je tedy možné, že se Řád spletl?“

Tentokrát se zatvářil znepokojeně Kurtis. „Taky jsem nad tím přemýšlel,“ začal pomalu. „Asi jsou ty zápisy špatné. Nebo je někdo zmanipuloval. Taky jsme mezi sebou měli zrádce,“ pokrčil rameny.

„Jako každý,“ vzdychna. „Ale počkej moment...“

„Moment jako moment, nebo moment jako asi padesát momentů?“

„Tak dvacet.“

Zasmál se, přitiskl se k ní a na chvíli relaxoval. Celou noc procházeli informace, probírali různé teorie, takže byl rád, že konečně dělají shrnutí, už ho to dost vyčerpalo. Z ospalého mlčení ho vytrhlo až Lařino lehké dloubnutí pod žebra. Trhl sebou a zamumlal, „Taky bys mě mohla probrat trošku příjemnějším způsobem.“

Protočila oči. „Tyhle tvoje provokace a narážky miluju.“

„Je to až tak překvapující?“ usmál se.

Otočila se k němu a k jeho překvapení se jí taky lehce zvedly koutky. „Ne, to teda není, ty zatracený amíku,“ zamumlala a jakoby bezmyšlenkovitě ho pohladila po vlasech. To gesto ho nechalo v tak šíleném šoku, že na ni jen moment zíral beze slov.

„Copak, snad nevádí?“ zamrkala na něj. Pak pokračovala. „Takže dvacet momentů pryč, chtěla jsem se zeptat na dvě věci. První: kde je řečeno, že ty dva medailony skutečně přebývají? Mohly už být taky využité nějakou dobu předtím.“

Zavrtěl hlavou. „O tom bych musel vědět. Pohyboval jsem se v Praze docela dlouho, nedoneslo se mi nic o tom, že...“ odmlčel se. Chvilí nepřítomně zíral z okna, pak pokračoval. „Dobře, uznávám, že to tak nemožné není. Ale přesto...chtělo by to zkontrolovat.“

„To docela chápu. Ten Pražský incident....no, netoužím po opakování,“ vzdychla.

Bezděčně se usmál a stiskl jí ruku. „Nakonec se ale ten medailon docela hodil, ne?“

„Aby ne...“ Otrásla se při vzpomínce, jak jí amulet vytrhl duši z těla. „Dobře, druhý dotaz. Vzpomínám si docela dobře na to, co říkala Anne. Strážce získá lidskou podobu, když někomu vrátí život.“

„Pokud mu ovšem předtím někdo neroztrhá vnitřnosti,“ dodal Kurtis.

„Asi tak. Jenže...taky říkala, že...no, že Gherea byla poslední. Že všichni dosloužili.“

Odpovědí jí bylo znovu jen pokrčení rameny. „Jak říkám, i to může být pravda. Ale asi oba budeme spát klidněji, až si to ověříme.“

„Pravda...“

Šel dlouhou chodbou, za sebou vedl pět dalších mužů. Železem pobité dveře se se skřípěním otevřely a před nimi se otevřel výhled do obrovské místnosti s mnoha sochami, všemi stejnými, co držely malý obraz, kresbu. Až na jednu. Gunderson ji poznal a zaskřípěl zuby. Pak už ale nebyl čas na vzpomínky – z rakve se vynořila rudě žhnoucí postava v černé kápi.

Marten okamžitě křikl na jednoho ze žoldáků, ať udělá, co si smluvili. Ten ale stál přimražený hrůzou. Poslední žijící člen Cabalu se k němu tedy vrhl, strhl mu od opasku granát, odjistil ho a hodil přímo pod rakev Strážce Pravdy. Ohlušující rána – a vše bylo pohřbeno v prachu a troskách.

Gunderson vstal, oklepal se a vrhl pohrdavý pohled na mrtvolu vojáka, který nedovedl splnit jeho příkaz. Pomalu došel k roztráštěné rakvi a mezi kusy kamene našel, pro co přišel. Dva medailony, oba, ač staré stovky let, se stále hladově leskly. Usmál se. „Jdeme.“